Barn og bomberom

Tekst: Ingrid Bjørndal Farestvedt, solidaritetsarbeider for Palestinakomiteen i Rashedieh. Teksten stod opprinnelig på trykk i Klassekampen.

I forrige uke våknet jeg midt på natten av at bombefly fløy over hodet mitt.

De kom fra Israel, på vei til Syria. Jeg kommer aldri til å glemme den ufattelig høye, durende lyden. Følelsen av at rommet rister. Lyden var så høy at jeg trodde jeg drømte.

Jeg er i Rashedieh. Det er en av Libanons tolv palestinske flyktningleirer og hjemmet til 30 000 palestinere. Her har folk hørt slike lyder før. Generasjonen som kom til Libanon fra Palestina har blitt 80, 90, 100 år. De fleste jeg møter er født her. Med det ble de født inn i en konflikt som startet før sin levetid – og inn i et liv med krig og invasjon som bakteppe. Etter et liv i Rashedieh, har man opplevd sitt. Leiren ligner en fattig landsby med sine smale, støvete gater. Noen av dem bærer tydeligere spor av bomber enn andre. Lavthengende strømledninger, bleknede Arafat-plakater og bråkete mopeder preger gatebildet. Tynnslitte palestinske flagg vaier i vinden på hvert hustak. Det lukter sjø, vannpipe, eksos og arabisk kaffe. Jeg hører barnelatter hvor enn jeg går.

Teksten fortsetter under bildet.

I RASHEDIEH: Artikkelforfatteren, Ingrid B. Farestvedt, i Rashedieh sammen med Eva Benedikte Skogli (til venstre). Begge to har jobbet som solidaritetsarbeidere for Palestinakomiteen i høst.

I Rashedieh har jeg blitt tatt i mot med åpne armer og åpne hjem. Her har jeg fått mange nye familier. De har alle sine egne historier, og har opplevd ting som ingen burde ha opplevd. Bomberegn og massakrer. Forfølgelse og invasjon. De forteller om følelsen av at verdenssamfunnet har vendt blikket bort, om bitterheten over at ikke mer har blitt gjort. Over at de fremdeles lever som dette – i en flyktningleir, 71 år etter de ble drevet på flukt. Livet har ikke blitt enklere. Forfølgelsen har ikke tatt slutt. Besteforeldre forteller om de barna som ble skutt under palestinsk motstandskamp, eller som forsvant under den libanesiske borgerkrigen. Om de som måtte ta til våpnene som tenåringer for å beskytte familien da israelske soldater plutselig kom vannveien inn i Rashedieh. I mange hjem bærer veggene bilder av drepte familiemedlemmer. Jeg hører om libanesiske militsgrupper som har massakrert leirens sivile. Om alle mennene som ble fengslet uten grunnlag da Israel invaderte landet på 80-tallet. Mest av alt hører jeg om freden palestinerne drømmer om, men aldri har fått.

Likevel, som alle andre steder, er barna i Rashedieh bare barn. De jager katter gjennom de smale gatene, og krangler om å sitte på skuldrene mine. De har skrubbsår på knærne og mangler en fortann eller to. De hører på Ariana Grande og fniser av alt mulig. De smiler varmt til meg med store, nysgjerrige øyne. Men i Rashedieh tenker barna på Israel når det tordner. Foreldrene deres kan vise meg bilder fra da de selv var små og løp rundt i de samme gatene. De kan også vise meg bomberommene de satt i da de var barn. Da de var tenåringer. Da de var voksne. I Rashedieh har hver familie sine egne historier. Sine egne de sørger over. Sine egne bomberom. Hvilke historier vil barna som nå løper rundt i Rashediehs gater kunne fortelle når de selv blir voksne?

Ønsker du å søke om å bli solidaritetsarbeider i Rashedieh? Les mer her.

Rashedieh. Foto: Ingrid B. Farestvedt